

3 Φεβρουαρίου 2015

Τί κάνω τώρα Θεέ μου; (Αληθινή Ιστορία)

[/ Γενικά Θέματα](#)

Ετούτη είναι μια αληθινή ιστορία, που μας την αφηγήθηκε κάποιος που την έζησε

από κοντά.

Ο άντρας και η γυναίκα ήταν πρόσφυγες από την Σμύρνη.

Ο παππούς που μας είπε γι αυτούς, τους γνώρισε στην Αθήνα.

Ήταν μόνοι, κατάμονοι, δίχως συγγενείς όπως οι περισσότεροι από τους ξεσπιτωμένους της Ανατολής. Ούτε παιδιά είχαν.

Δυο απλοί και πονεμένοι άνθρωποι που ποτέ δεν έδειξαν τον πόνο τους. Μόνο την ελπίδα τους στον Κύριο που ξημερώνει τις μέρες έβλεπες και την φτώχεια τους που δεν γινόταν να κρυφτεί.

Σε ένα ημιυπόγειο ο άντρας είχε ένα μικρομάγαζο και πουλούσε ελιές. Πάνω απ' αυτό, ένα τετράγωνο δωμάτιο ήταν η ...οικία τους. Σπίτι να το κάνει ο Θεός: Σε μιαν άκρη τα σιδερένια τρίποδα με τις ξύλινες τάβλες και αυτό ήταν το κρεβάτι, παραδίπλα ένα κουτσό τραπέζι, δύο μπακιρένια κύπελλα για να πίνουν νερό, μια γκαζιέρα, μια καρβουνισμένη κατσαρόλα και λίγα ρούχα σκεπασμένα με ένα σεντόνι.

Το "οίκημα" νοικιασμένο.

Πόσες ελιές θα μπορούσε να πουλήσει ο χριστιανός για να καζαντίσουν;

Έπειτα ήταν και οι φτωχότεροι απ' αυτούς και οι ανήμποροι που δεν έπρεπε να μείνουν νηστικοί...Οι πένητες συνέδραμαν τους φτωχούς και αμφότεροι έλεγαν "δόξα τω Θεώ", γιατί έτσι είναι γραμμένο στις Γραφές και το ζευγάρι ήξερε καλά τα μαθηματικά του Θεού, την αριθμητική των δύο χιτώνων.

Τα χρόνια πέρασαν, το "μαγαζί" έκλεισε, τα χρόνια εκείνα συντάξεις δεν υπήρχαν, οι φτωχούληδες του Θεού άρχισαν να ζητιανεύουν στις γωνίες.

Μετά ούτε αυτό, καθώς γέρασαν πολύ και αρρώστησαν. Αν κάποιος τους έδινε ένα κομμάτι ψωμί έτρωγαν, αν όχι έπεφταν για ύπνο νηστικοί.

"Έχει ο Θεός" έλεγαν και πάλι "έχει ο Θεός" είπαν και όταν τα ταπεινά τους ρούχα έγιναν κουρέλια, όταν τα μπακιρένια κύπελλα πρασίνισαν από την πολυκαιρία, όταν δεν είχαν να πληρώσουν το νοίκι. Αχ αυτό το νοίκι...χρόνια το είχαν απλήρωτο. Φώναζε ο ιδιοκτήτης αλλά μετά "ξεχνούσε" το χαμόσπιτο και αυτοί συνέχιζαν την χαμοζωή τους, μη λείποντας από την εκκλησία και χαμογελώντας με εμπιστοσύνη σε όλες τις εικόνες του ναού.

Τόσοι άγιοι που βασανίστηκαν, ένας Αφέντης που σταυρώθηκε, η Μάνα που κήκε η καρδιά Της και τούτοι που δεν έπαθαν τίποτε, θα σκιαχτούν;

Σκιάχτηκαν ωστόσο την ημέρα που ο ιδιοκτήτης τους είπε να φύγουν γιατί ήθελε να το γκρεμίσει το σπίτι. Θα έκανε πολυκατοικία.

Να φύγουν και να πάνε πού;

Εδώ αγαπήθηκαν, ευλογήθηκαν, χόρτασαν, πείνασαν, έκλαψαν, ήλπισαν, εδώ ήταν το σβηστό -πια- καντηλάκι τους, εδώ τα κουρέλια τους, εδώ τα σκουριασμένα από την αχρησία κουταλοπήρουνά τους.

Αυτή η πόρτα έκλεινε έξω τις βροχές, τα χιόνια, τους καιρούς και από μέσα ζούσαν το εύκρατον της δωρισμένης ελπίδας.

Τώρα;

“Τί να κάνω τώρα Θεέ μου ;” ύψωσε τα χέρια προς το ταβάνι με τους ξεχαρβαλωμένους τσατμάδες, ο γέρος.

Την άλλη μέρα ήρθε ο δικαστικός κλητήρας, με τα χαρτιά της έξωσης.

-“Πρέπει να φύγετε”.

-“Πού να πάμε ;”

Ο άνθρωπος κοίταξε ένα γύρω το αχούρι, που υποδύοταν το σπίτι.....Κοίταξε και τους σκελετωμένους γέρους.

“Έχω ένα δωμάτιο που περισσεύει” είπε σιγανά.

“Δεν έχουμε λεφτά” είπε ντροπαλά ο γέρος.

“Πάμε” είπε ο κλητήρας και καθώς δεν είχαν και τίποτε να μετακομίσουν, έφυγαν αμέσως.

Τους πήρε με το αυτοκίνητο, τους πήγε στο δικό του σπίτι, η γυναίκα του τους έπλυνε, τους έντυσε, τους τάισε, παιδιά δεν είχαν και τούτοι, το δωμάτιο ήταν φωτεινό, καθαρό, με κουρτίνες που τους άρεσε να τις πάνε πέρα δώθε (καθώς στο χαμόσπιτο δεν είχαν κουρτίνες...).

Έπεσαν στα πατώματα οι γέροι να ευχαριστούν, να κλαίνε, να ευλογούν, να εύχονται, να δοξάζουν.

“Θα έχουμε κι μεις συντροφιά” είπε η γυναίκα του κλητήρα. Αυτό μόνον....

Τώρα πια οι γέροι έπρεπε να συνηθίσουν την μυρωδιά του φρέσκου ψωμιού που

έρχεται ζεστό από τον φούρνο, το πώς ευωδιάζει το φαγητό που βράζει καθώς και το πώς απαντάει ο Χριστός στους δικούς Του, όταν Τον ρωτάνε “Τί να κάνω τώρα Θεέ μου ;”

Πηγή: agioritikovima.gr